

POSTANOWIENIE

Dnia 15 maja 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Leszek Bosek

w sprawie z powództwa M. F.
przeciwko P. spółce akcyjnej w W.
o zapłatę, ewentualnie o ustalenie i zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w
dniu 15 maja 2025 r.,
na skutek skargi M. F. na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez
nieuzasadnionej zwłoki w postępowaniu przed Sądem Okręgowym
w Warszawie w sprawie o sygn. XXVIII C 2969/21 i Sądem Apelacyjnym w
Warszawie w sprawie o sygn. I ACa 2030/23,

**przekazuje sprawę do rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu
w Warszawie.**

UZASADNIENIE

W dniu 6 maja 2024 r. M. F. wniosła do Sądu Apelacyjnego skargę na
przewlekłość, wskazując na okoliczności dotyczące postępowania przed Sądem
Okręgowym w Warszawie i Sądem Apelacyjnym w Warszawie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skargę należało przekazać do rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu
w Warszawie.

Zgodnie z art. 4 ust. 1b ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (tekst jedn. Dz.U. 2023, poz. 1725, dalej: „ustawa o skardze na przewlekłość”), „[j]eżeli skarga dotyczy przewlekłości postępowania przed sądem okręgowym i sądem apelacyjnym – właściwy do jej rozpoznania w całości jest sąd apelacyjny”. Natomiast Sąd Najwyższy jest właściwy do rozpoznania skargi na przewlekłość postępowania przed sądem apelacyjnym lub Sądem Najwyższym (art. 4 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość).

Przepisy wyznaczające właściwość rzeczową Sądu Najwyższego do rozpatrywania skarg na przewlekłość postępowania jako normy o charakterze kompetencyjnym, powinny być interpretowane ściśle i literalnie (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 19 grudnia 2019 r., I NSP 175/19; z 24 października 2024 r., I NSP 333/24; z 18 grudnia 2024 r., I NSP 401/24).

Jak wynika z treści skargi profesjonalny pełnomocnik skierował skargę na przewlekłość do rozpoznania przez Sąd Apelacyjny w Warszawie oraz powołał się na pełnomocnictwo do reprezentowania skarżącej przed „sądami powszechnymi”. W uzasadnieniu skargi natomiast przedstawił dotychczasowy przebieg postępowania przed Sądem Okręgowym w Warszawie i Sądem Apelacyjnym w Warszawie zaznaczając, że „łączny czas rozpatrywania sprawy wynosi blisko 7 lat”. Przytoczył okoliczności wskazujące, że kwestionuje sprawność postępowania zarówno przed sądem I instancji, jak i przed sądem II instancji.

Sąd Najwyższy doszedł do przekonania, że okoliczności podniesione w skardze dotyczą postępowania przed Sądem Okręgowym w Warszawie o sygn. XXVIII C 2969/21 i Sądem Apelacyjnym w Warszawie w sprawie o sygn. I ACa 2030/23, wskazują tym samym, że skarga dotyczy postępowania zarówno przed Sądem Okręgowym w Warszawie, jak i Sądem Apelacyjnym w Warszawie.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy na podstawie art. 200 § 2 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. w związku z art. 398²¹ k.p.c. w związku z art. 397 § 3 k.p.c. w związku art. 8 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość orzekł,

jak w sentencji.

[kf]

[r.g.]